

Uagtsomhed. Det er muligt, at Arbejderforsikrings-Raadet ikke har været saa strengt, men meget ofte har fortolket Bestemmelsen lemfældigt, men saa kunde den maaske lige saa godt udgaa af Loven. Der er dog ingen Mennesker, der med Villie kommer til Skade eller sætter Liv og Lemmer til, fordi de ønsker det. Jeg tror ikke, at man afholder Folk fra at være uforsigtige, fordi man truer med, at de ingen Erstatning faar.

Jeg skal dernæst sige nogle faa Ord om enkelte andre Paragraffer. I § 18 staar der, at „det paahviler de efter Loven forsikringspligtige Arbejdsgivere, for saa vidt de ikke er Medlemmer af et Forsikringsforbund, at overføre deres Risiko paa et af Indenrigsministeren i saa Henseende anerkendt Selskab“. Jeg ved ikke, hvorledes man vil bære sig ad med at føre denne Bestemmelse ud i Livet, naar denne Lov udvides saaledes, at den kommer til at omfatte saa at sige alle Mennesker her i Landet, f. Eks. alle dem, der har en Tjenestepige. Det er selvfølgelig teoretisk udmærket godt, at man forlanger, at de skal sørge for at have deres Piger forsikrede, men jeg ved ikke, hvorledes den højtærede Indenrigsminister har tænkt at kontrolere, at de virkelig tegner denne Forsikring. Det vil ikke være saa let at kontrolere. Mange Mennesker har kun en Tjenestepige nogle Maaneder af Aaret, men ikke til Stadighed. Det er selvfølgelig et betydeligt Fremskridt fra den tidligere Ordning, at vedkommende Tjenestepige, der er kommet til Skade, faar Erstatning, selv om vedkommende ikke har tegnet Forsikring, idet Staten, hvis hendes Arbejdsgiver ikke kan betale, selv betaler Erstatningen, men det vilde være bedre, hvis man i selve Loven kunde træffe Bestemmelser om, hvorledes man kunde kontrolere, at Arbejdsgiverne havde overført deres Risiko paa et anerkendt Selskab. — Det er selvfølgelig ogsaa en stor Fordel, at det Krav, som en forsikret har paa Arbejdsgiveren, nu er stillet lige med privilegerede Fordringer.

Der er dernæst talt en Del om Regelen i § 32, hvorefter Erstatning kun skal ydes, naar Erhvervsevnen er blevet forringet 10 pCt. eller derover, og det er ogsaa et meget omdisputabelt Spørgsmaal. Det er naturligvis meget vanskeligt at sige, om man skal gaa længere ned, og paa den anden Side er det ogsaa meget vanskeligt at afgøre, hvor mange Procent en Persons Arbejdsevne er forringet. Man kan ganske vist stille Skemaer op og sige, at

naar en Mand mister et Led af Tommelfingeren, mister han saa mange Procent af sin Arbejdsevne, og naar han mister et Led af Pegefingern, saa mange Procent, men det er allerede paavist af en anden Taler, at dette kun er teoretisk gør ligt. Det kommer an paa, hvad vedkommende er. For det ene Menneske betyder det maaske slet intet, medens det for det andet er en væsentlig Forringelse af hans Arbejdsdygtighed. Naar den sidste ærede Taler (L. D. Rasmussen) f. Eks. paaviste, at man ikke kunde være Typograf, naar man havde mistet et Led af Tommelfingern, er det meget uheldigt, at vedkommende ingen Erstatning faar, fordi det kun drejer sig om 8 pCt.s Invaliditet. For en Mand, der f. Eks. er Landpostbud eller lignende, gælder det, at han kan miste flere Fingre, uden at det generer ham det mindste i Arbejdet. Derfor var det maaske bedre i nogen Grad at kunne overlade Bedømmelsen til det frie Skøn fremfor som her at fastsætte det rent skematisk.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger til § 46 i Lovforslaget. Der staar her: „Indenrigsministeren fremsætter efter Forslag af Raadet en Takst for Obduktionsforretninger“. Jeg maa sige, at baade med Hensyn til denne Bestemmelse og med Hensyn til Bestemmelsen om, at der skal fastsættes Takst for de Lægeerklæringer, der skal afgives, gælder det, at jeg tvivler noget paa, at den højtærede Indenrigsminister kan gøre det. I Medicinalkommissionen har vi gentagne Gange drøftet det Spørgsmaal, hvorvidt det var lovligt, at Staten fastsatte en Takst for visse Lægeforretninger og Lægeerklæringer. Man var i Kommissionen nærmest af den Anskuelse, at noget saadant ikke kunde lade sig udføre. Det er muligt, at det gaar ganske let og glat, men jeg vil kun gøre opmærksom paa, at det kan tænkes, at Lægestanden vil sige, at lige saa lidt som man kan paabyde en Bager at bage Brød for en vis bestemt Takst, kan man paabyde en Læge at udføre en bestemt Forretning for en bestemt Takst — medmindre det er en Embedslæge —, og jeg tror ikke, at man kender Love, hvorved man paalægger Læger at udføre et bestemt Arbejde til en bestemt Betaling. Endvidere vil jeg sige, at naar der i § 47 staar, at der kan forlanges Udskrift af Hospitalsjournaler, saa er det ogsaa muligt, at det kan gaa let og glat, men det er et meget farligt Forhold at komme ind paa. Jeg ved ikke, om den